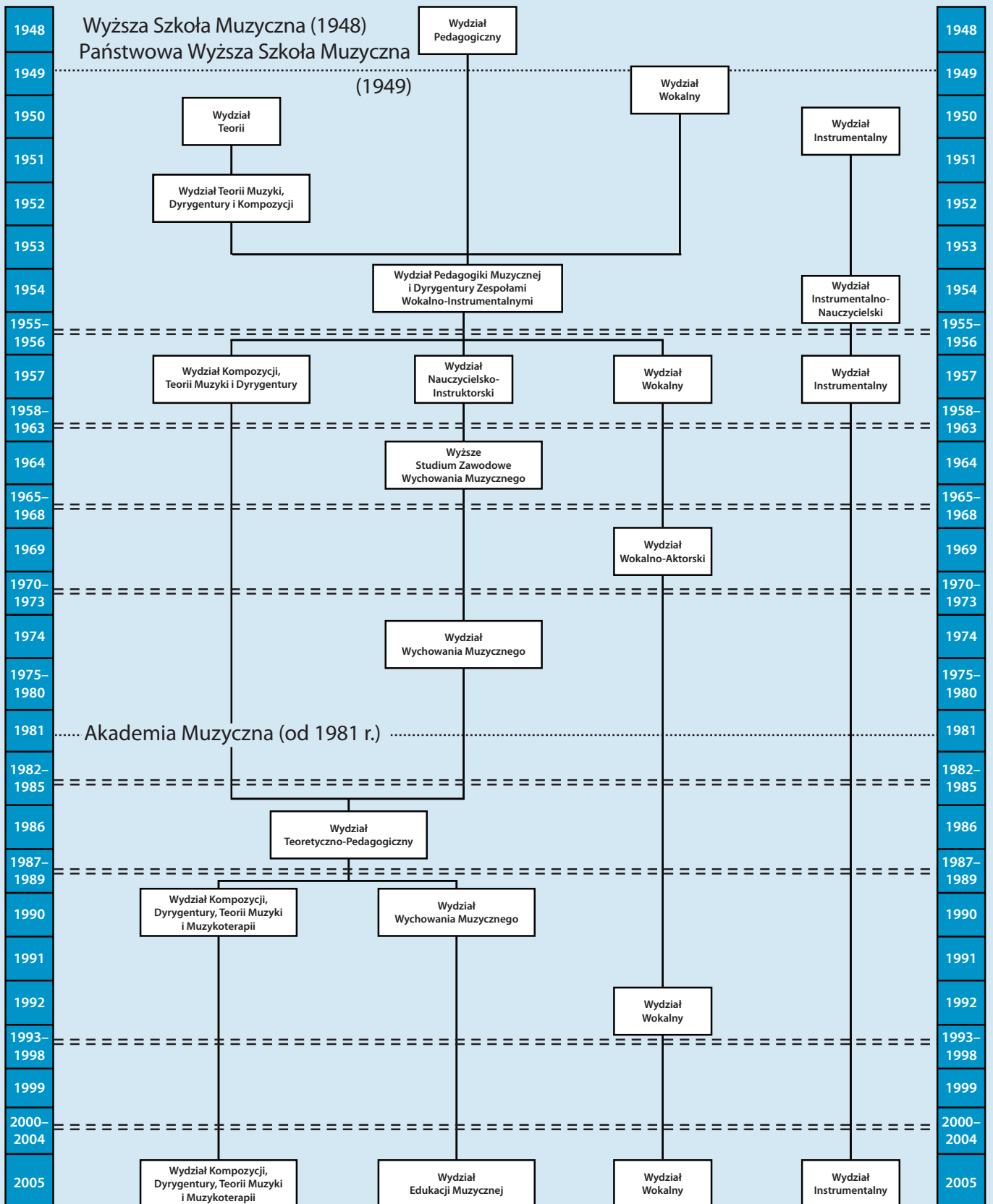

AKADEMIA MUZYCZNA IM. KAROLA LIPIŃSKIEGO

STRUKTURA WYDZIAŁÓW AKADEMII MUZYCZNEJ

Wprowadzenie

Słowo Rektora

W pejzażu szkół wyższych Wrocławia uczelnie artystyczne stanowią obszar wyjątkowy. Tę odrębność sugeruje już sama nazwa: uczelnia artystyczna, a więc instytucja, w której atrybuty ośrodka akademickiego łączą się z ideą centrum sztuki, gdzie jest miejsce i na poważne prace naukowe, i na szalone nieraz pomysły rozwichrzonych twórców. Taka jest też wrocławska Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego, sytuująca się na styku akademickiej sumienności i twórczej fantazji. Rzutuje to oczywiście na jej kształt. A jest to uczelnia trochę niezwykła. Gdzież bowiem znaleźć jeszczeżona szkołę wyższą, w której dziekani znają doskonale każdego studenta swego wydziału? Tak jest właśnie u nas, i tak być musi, jeśli chcemy mądrze uczyć sztuki. Przecież celu tego nie da się zrealizować inaczej, jak tylko przez indywidualne podejście do każdego wychowanka.

Nazbieraliśmy już na tej edukacyjnej drodze sporo doświadczeń. Rok 2004/2005 był 57. rokiem akademickim uczelni. Mamy oczywiście swoje tradycje, ukształtowane w minionych dziesięcioleciach. Najważniejsza z nich to pielęgnowanie najlepszych, twórczych relacji między pedagogami i studentami, między mistrzem i uczniem. Wspaniałe wzory do naśladowania dali nam w tej mierze pedagodzy, którzy zakładali uczelnię. Przybywali tu z różnych ośrodków, więc każdy wnosił coś odmiennego. Nauki tych pierwszych mistrzów przejęli ich wychowankowie i przekazali swym następcom, którzy do dziś pracują na uczelni. Tak kontynuowane są postawy estetyczne i tworzy się tradycja naszej uczelni, przejawiająca się w formie pielęgnowanych tu tendencji twórczych i wykonawczych.

Oprócz tradycji rozumianych w sensie estetycznym wykształciły się na uczelni także pewne stałe formy działań, które tak zadomowiły się w życiu uczelni, że pozostają jej znakami firmowymi. Tak na pewno można powiedzieć o Wtorkach Muzycznych – cyklu koncertów organizowanych nieprzerwanie od 1949 r. Dbamy też o tradycje związane z osobą patrona Akademii – Karola Lipińskiego, którego imię uczelnia przyjęła w 1981 r. Odbývają się u nas konferencje naukowe na temat „Karol Lipiński – życie, działalność, epoka” i towarzyszące im koncerty z programami wypełnionymi muzyką Lipińskiego. Wieloletnią tradycję mają też inne cyklicznie odbywające się sesje naukowe, poświęcone m.in. śląskiej kulturze muzycznej, muzykoterapii czy kształceniu słuchu. Na dobre zadomowili się u nas plastycy. W murach uczelni systematycznie urządzone są wer-

nisaze wystaw malarstwa, grafiki, ceramiki i szkła oraz fotografii.

Na bazie tych sprawdzonych i kontynuowanych od wielu lat form działania podejmujemy nowe wyzwania. Kilka ostatnich lat stoi pod znakiem dostosowywania Akademii do struktur europejskiego kształcenia muzycznego, co czynimy w duchu założeń słynnej *Deklaracji bolońskiej*. Śmiało można powiedzieć, że na tym polu Akademia Muzyczna im. Karola Lipińskiego mieści się w ściślejszej czołówce polskich uczelni artystycznych. Wprowadzone w ostatnich latach innowacje to np. międzynarodowy system punktów kredytowych ECTS (The European Credit Transfer System), podział pięcioletniego cyklu kształcenia na trzyletnie studia licencjackie i dwuletnie uzupełniające studia magisterskie, wprowadzenie systemu zajęć fakultatywnych, co bardzo rozszerza profil kształcenia. Nasze doświadczenia mogą być i są wzorem dla innych. O tym, jak wrocławska Akademia promieniuje na inne uczelnie artystyczne w Polsce, świadczy m.in. powołana w 2002 r. i mająca tu swoją siedzibę środowiskowa Akredytacyjna Komisja Uczelni Artystycznych. To u nas rodzą się nowe idee, służące lepszemu kształceniu młodzieży, która później dzięki temu lepiej służyć będzie sztuce i społeczeństwu.

Stale pamiętamy o tym, że misją Akademii Muzycznej jest wykształcenie jak najlepszych muzyków. Staramy się w związku z tym stworzyć im optymalne warunki do nauki, zapewniając kadrę bardzo dobrych pedagogów, organizując kursy i warsztaty pod kierunkiem zapraszanych gości. Staramy się w tym celu utrzymywać rozległe kontakty krajowe i zagraniczne. Akademia współpracuje blisko z 14 uczelniami z 8 krajów. Młodzież bierze udział w międzynarodowej wymianie stypendialnej i w rozmaitych międzynarodowych projektach artystycznych. Stale dbamy też o to, by atrakcyjna była nasza oferta kształcenia i poszerzamy wachlarz kierunków studiów dziennych i podyplomowych prowadzonych na uczelni. Ostatnią innowacją w tym zakresie było otwarcie w 2001 r. sekcji muzyki jazzowej.

Stwarzanie właściwych warunków kształcenia młodzieży to także dbałość o bazę materialną uczelni. Systematycznie poszerzane jest instrumentarium Akademii, wzbogacane rokrocznie o instrumenty klasy mistrzowskiej. Młodzież ma

Rektor Akademii Muzycznej
prof. Grzegorz Kurzyński

stały i bezpłatny dostęp do Internetu. Wielkie znaczenie dla dydaktyki i prac naukowych mają również bogate zbiory biblioteki i fonoteki, a także nowoczesne studio technik audiowizualnych i studio muzyki komputerowej. Miarą efektów pracy ze studentami są znakomite osiągnięcia naszych wychowanków na konkursach muzycznych.

Staramy się o najwyższą jakość kształcenia, bo mamy świadomość, jak bardzo Akademia jest potrzebna swemu środowisku: zapewnia kadre instytucjom muzycznym naszego makroregionu, kształci pedagogów uczących muzyki i muzykoterapeutów, uczestniczy w akcjach umuzykalniających, wzbogaca w znaczący sposób życie muzyczne miasta, organizując ponad 300 imprez artystycznych rocznie – dość przypomnieć tu znakomite koncerty Akademickiej Orkiestry Symfonicznej pod batutą Kurta Masura, Tadeusza Strugały czy Marka Pijarowskiego. Pracujemy nad realizacją powołania każdego muzyka, które rozumiemy następująco: grając, śpiewając, tworząc muzykę czy ucząc o niej, chcemy przybliżyć tę sztukę ludziom, by mogła wzbogacać życie każdego człowieka.

Prof. Grzegorz Kurzyński
Rektor Akademii Muzycznej

Władze uczelni

JM Rektor prof. **Grzegorz Kurzyński** ukończył studia pianistyczne w PWSM we Wrocławiu w klasie prof. W. Obidowicza. Jest również absolwentem Królewskiego Konserwatorium w Brukseli, gdzie studiował w klasie prof. J.C. Vanden-Eyndena, oraz prestiżowej Juilliard School of Music w Nowym Jorku, gdzie odbył Podyplomowe Studia Mistrzowskie w klasie prof. J. Kalichsteina i prof. A. Simona. Koncertuje w kraju i za granicą. Dokonał licznych nagrań płytowych, radiowych i telewizyjnych. Jest jurorem krajowych i międzynarodowych konkursów pianistycznych. Od 1972 prowadzi klasę fortepianu w AMuz we Wrocławiu, od 1996 również w AMuz w Poznaniu. Od 2001 kier. Katedry Fortepianu AMuz we Wrocławiu. W l. 1999–2002 pełnił funkcję prorektora ds. naukowo-dydaktycznych AMuz we Wrocławiu. Od 2002 rektor tejże uczelni.

Prorektor do spraw naukowo-dydaktycznych prof. **Barbara Ewa Werner** jest absolwentką PWSM w Krakowie, gdzie kształciła się w zakresie gry na skrzypcach, oraz AMuz w Katowicach, w której odbyła studia wokalne. Ukończyła również Studium Akompaniamentu i Korepetycji Wokalne w AMuz we Wrocławiu. Prowadzi bogatą działalność artystyczną. Od 1978 zatrudniona w AMuz we Wrocławiu. Pracuje również na UAM w Poznaniu na Wydziale Pedagogiczno-Artystycznym z siedzibą w Kaliszu. Od 2002 pełni funkcję prorektora ds. naukowo-dydaktycznych AMuz we Wrocławiu.

Prorektor do spraw studenckich adiunkt **Krystian Kielb** jest absolwentem AMuz im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu w zakresie kompozycji (klasa prof. Z. Herembeszy) i teorii muzyki. Jest laureatem nagród i wyróżnień, m.in. wyróżnienia na Ogólnopolskim Konkursie na Najlepsze Prace Magisterskie Absolwentów Akademii Muzycznych, trzykrotnie Nagrody Rektora Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu za działalność artystyczną, dydaktyczną i organizacyjną. Od 1999 jest prorektorem ds. studenckich AMuz we Wrocławiu.

Dziekan Wydziału Kompozycji, Dyrygentury, Teorii Muzyki i Muzykoterapii adiunkt z kwalifikacjami II st. **Jan Antoni Wichrowski**, prof. AMuz, ukończył PWSM we Wrocławiu w klasie kompozycji doc. R. Bukowskiego w 1972. Od 1971 zatrudniony na uczelni. W l. 1993–1996 i 2002–2004 pełnił funkcję prodziekana Wydziału Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki; 1996–2002 oraz obecnie od 2004 – dziekana Wydziału Kompozycji, Dyrygentury, Teorii Muzyki i Muzykoterapii. Laureat wielu konkursów kompozytorskich w kraju i za granicą.

Dziekan Wydziału Instrumentalnego prof. **Mieczysław Stachura** prowadzi klasę klarnetu i saksofonu w AMuz im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu. Studia muzyczne ukończył w 1968 w klasie klarnetu prof. P. Roczka w PWSM w Katowicach. W AMuz we Wrocławiu piastował przez wiele kadencji funkcje kier. Katedry Kameralistyki, Katedry Instrumentów Dętych i Perkusji, obecnie jest dziekanem Wydziału Instrumentalnego. W uznaniu zasług artystycznych i dydaktycznych został kilkakrotnie wyróżniony nagrodami i odznaczeniami państwowymi.

Dziekan Wydziału Wokalnego prof. **Piotr Łykowski** (kontratenor) w 1989 ukończył z wyróżnieniem AMuz we Wrocławiu w klasie śpiewu prof. E. Sąsiadka. Na III Konkursie Sztuki Wokalne im. Ady Sari w Nowym Sączu (1988) zdobył I nagrodę i trzy wyróżnienia specjalne (m.in. za wirtuozerię). Jako solista, kameralista (również chórmistrz) koncertował niemal w całej Europie i w Kanadzie, także na międzynarodowych festiwalach muzycznych. Jako pedagog pracuje od 1988 we wrocławskiej AMuz, prowadząc klasę śpiewu solowego. W l. 2000–2002 pełnił funkcję kier. Katedry Wokalistyki, a od 2002 dziekana Wydziału Wokalnego AMuz we Wrocławiu.

Dziekan Wydziału Edukacji Muzycznej prof. **Halina Bobrowicz** w 1971 ukończyła AMuz we Wrocławiu w klasie dyrygentury prof. A. Kopycińskiego. Na uczelni zatrudniona od 1972; 1990–1995 prorektor ds. studenckich, w l. 1995–2002 prodziekana, a od 2002 dziekana Wydziału Edukacji Muzycznej.

Zmiany struktury uczelni w latach 1948–2004

Do podnoszącego się z gruzów II wojny światowej Wrocławia przybyło wielu muzyków, zwłaszcza z Warszawy i ze Lwowa. Byli wśród nich wybitni artyści, m.in. Franciszka Platówna, Waleria Jędrzejewska, Kazimierz Wiłkomirski. Kilkuosobowa grupa przybyłych także muzykologów rozpoczęła pracę na UW, otwartym już 15 listopada 1945. W miesiąc później z inicjatywy Wojewódzkiego Wydziału Kultury powstało Dolnośląskie Towarzystwo Muzyczne (DTM). Jednym z najistotniejszych wówczas kierunków jego działalności stało się organizowanie szkolnictwa muzycznego. Z jego inicjatywy powstały pierwsze szkoły muzyczne, które po kilku latach dały początek Państwowej Średniej Szkole Muzycznej. Równolegle powołano Szkołę Muzyczną i Państwowe Liceum Muzyczne z pionem przedmiotów ogólnokształcących.

Dzieje Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego sięgają listopada 1948 r., gdy staraniem działaczy DTM powołana została we Wrocławiu Wyższa Szkoła Muzyczna. Była to wówczas piąta wyższa uczelnia naszego miasta i zarazem siódma wyższa szkoła muzyczna w Polsce.

O założeniu w 1948 r. Wyższej Szkoły Muzycznej we Wrocławiu zadecydowały narastające problemy, związane z potrzebami środowiska. Brakowało pedagogów dla licznie powstających szkół muzycznych, instrumentalistów dla orkiestry symfonicznej i operowej oraz kierowników rozwijającego się szeroko ruchu amatorskiego. Sytuacja taka nałożyła na działaczy DTM konieczność podjęcia nowych inicjatyw. Za najbardziej celową uznano koncepcję ówczesnego dyrektora DTM, Juliana Bidzińskiego, stworzenia we Wrocławiu nowej placówki muzycznej w randze wyższej uczelni. Koncepcja ta, poparta przez ks. dr. Hieronima Feichta oraz naczelnika Wojewódzkiego Wydziału Kultury mgr. Kazimierza Halpona, po uzyskaniu zgody Ministerstwa Kultury i Sztuki została szybko zrealizowana, w skromniejszych jednak zarysach niż tego oczekiwano. Ministerstwo wyraziło bowiem zgodę na otwarcie przez DTM szkoły jednowydziałowej, kształcącej nauczycieli. Na rok szkolny 1948/1949 ogłoszono zatem wpisy na Wydział Pedagogiczny. Rok szkolny 1948/1949 zainaugurowano w listopadzie koncertem pedagogów w Auli Szkolnej w neoklasycyźnym pałacyku przy ul. Powstańców Śląskich 204, który stał się odtąd siedzibą Wyższej Szkoły Muzycznej. W koncercie udział wzięli: W. Jędrzejewska – śpiew, Alicja Hakowska-Rozgórska – skrzypce, Teofila Markiewicz i Teresa Rzepecka – fortepian. Oprócz wymienionych pedagogów w pierwszym roku działalności uczelni zajęcia prowadzili także: ks. prof. dr H. Feicht, Zygmunt Szczepański, Stanisława Czechowicz, Maria Walkowicz oraz Maria Jędrzejewska. Można zdecydowanie stwierdzić, iż była to mała, ale jakże zdeterminowana grupa pedagogów. Utrzymanie z funduszy DTM było niewystarczające, dlatego przez pierwszy semestr działalności kadra uczelni pracowała społecznie, nie pobierając żadnego wynagrodzenia. Pałacą kwestią pierwszych miesięcy stał się brak instrumentów i innego niezbędnego wyposażenia. Dwa fortepiany i trzy pianina nabyto w Urzędach Likwidacyjnych, skrzypce zaś wypożyczono. Dnia 5 listopada 1948 naukę rozpoczęli pierwsi studenci, stanowiący nie lada wyzwanie dla pedagogów, ze względu na niewyrównany poziom przygotowania muzycznego, jak również dużą rozpiętość wiekową, która wahała się od 18 do 45 lat. Na pierwszy rok studiów przyjęto 34 osoby. Podczas czteroletniego okresu nauki mieli uzyskać wykształcenie nauczycieli muzyki i śpiewu. Studia obejmowały naukę gry na fortepianie, skrzypcach, emisję głosu, solfeż, znajomość repertuaru szkolnego, chór oraz naukę o Polsce i świecie współczesnym. Pierwszą administrację szkoły stanowili: dyrektor Stanisław Walkowicz i Alicja Brzeska, pełniąca obowiązki zarówno sekretarki, maszynistki, jak i księgowej. Internatem, a także stołówką, które znajdowały się na terenie szkoły, opiekowała się Janina Tyrowicz.

Do prawidłowego funkcjonowania i rozwoju brakowało w pierwszych miesiącach jeszcze jednego, ale jakże istotnego dokumentu. Było nim Zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki z 7 grudnia 1948 o otwarciu Państwowej Wyższej Szkoły Muzycznej. Zarządzenie niniejsze weszło w życie 1 stycznia 1949 i jest to zarazem data powstania siódmej uczelni muzycznej w Polsce. Tego samego dnia ks. prof. dr H. Feicht został mianowany przez ministra rektorem nowo utworzonej uczelni.

Od samego początku wrocławską uczelnię muzyczną reprezentowała działalność jej pedagogów i studentów. W licznych

koncertach występowali m.in. F. Platówna, M. Walkowicz, A. Hakowska-Rozgórska, W. Jędrzejewska, T. Markiewicz, T. Rzepecka, Urszula Witoszyńska, Tadeusz Natanson.

Jednym z głównych celów ks. prof. dr. H. Feichta było otwarcie działalności koncertowej uczelni dla szerokiego kręgu społeczności akademickiej Wrocławia. W ciągu następnych lat PWSM rozwijała się prężnie i wzbogacała o kolejne kierunki studiów oraz specjalizacje. Uczelnia prowadziła szeroko pojętą działalność dydaktyczno-wychowawczą, kulturotwórczą, w tym działalność artystyczną, naukowo-badawczą, także dokumentacyjną, popularyzatorską, opiniotwórczą czy organizacyjną. Po niespełna 20 latach działalności jej obraz znacznie różnił się od tego, który malował się w powojennej historii nowo powstałej wówczas szkoły. W l. 1967–1968 PWSM była już od ponad dziesięciu lat uczelnią o czterywydziałowej strukturze, Wydział I zyskał pełną, trójsekcyjną strukturę, a zarazem nazwę – Wydział Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki. Pierwsze samodzielne klasy kompozycji objęli profesorowie: K. Wiłkomirski, Stefan B. Poradowski, Piotr Perkowski. Na Wydziale Instrumentalnym działały sekcje fortepianu, skrzypiec, wiolonczeli oraz instrumentów dętych. W ramach Wydziału Wokalnego pracowała sekcja operowa i estradowa, w Wyższym Studium Zawodowym Wychowania Muzycznego (dawny Wydział Pedagogiczny) sekcja nauczycielska i instruktorska. Funkcję rektora sprawował doc. dr Zbigniew Liebhart (1963–1969), wybitny muzykolog i kompozytor. Obowiązki prorektora powierzone zostały Jerzemu Zabłockiemu. Kierownictwo poszczególnych wydziałów objęli następujący dziekani: Wydział Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki – Adam Kopyciński, Wydział Instrumentalny – M. Jędrzejewska, Wydział Wokalny – W. Jędrzejewska, Wyższe Studium Zawodowe Wychowania Muzycznego – Ryszard Bukowski. Uczelnia doczekała się wielu laureatów konkursów. Jako pierwsze laury zdobyły Irena Gałuszka, Helena Reczuch i Zofia Fudali – studentki Wydziału Wokalnego. Szkoła mogła się poszczycić współpracą z wybitnymi muzykami polskimi, takimi jak: Barbara Hesse-Bukowska, Józef Cetner, Tadeusz Gadziński, Edmund Kajdasz, Józef Madeja, Henryk Palulis, Maksymilian Ronczka, Adam Schmar, Edward Stankiewicz. Na uczelni pracowała już także kadra pierwszych absolwentów, m.in. Juliusz Adamowski, Ryszard Drobaczyński, Leon Hanek, Stanisław Krukowski, Wilhelm Krzystek, T. Natanson, Maria Oraczewska, E. Sasiadek, Janina Skowrońska, Leszek Wisłocki, Janusz Wyląg i Maria Zduniak. Pracę rozpoczęli laureaci prestiżowych konkursów, m.in.: Krzysztof Bruckowski, Jerzy Godziszewski, Irena Torbus, także kolejni absolwenci m.in.: I. Gałuszka, Z. Herembesza, Stanisław Lech, Jerzy Mrozik, Wanda Okonowicz, Marek Tracz. Uczelnia nawiązała kontakt z zagranicznymi instytucjami, wyższymi uczelniami, zaowocowało to współpracą m.in. z Międzynarodowym Festiwałem Studentów w Paryżu, Światowym Festiwałem Młodzi i Studentów w Moskwie. Pedagodzy i studenci reprezentowali uczelnię na koncertach, festiwalach oraz konkursach m.in. w Czechach, Danii, Francji, Finlandii, Rumunii, Niemczech, we Włoszech, nawiązała się także silna współpraca z AMuz w Helsinkach. Bogatą i wielopłaszczyznową działalność PWSM w omawianym okresie obrazuje liczba działających wówczas na uczelni katedr, któ-

re stanowiły bazę dla naukowo-badawczej działalności pracowników. Funkcjonowały zatem: najstarsza, zajmująca się początkowo poszukiwaniem śladów polskości w muzycznej przeszłości Dolnego Śląska – Katedra Teorii Muzyki pod kierownictwem doc. dr. Z. Liebarta, z sekcją kompozycji i teoretyczno-historyczną; Katedra Instrumentów Orkiestrowych powierzona prof. J. Cetnerowi; Katedra Wiolonczeli kierowana przez znakomitego Kazimierza Wiłkomirskiego; Katedra Problematyki Wychowania Muzycznego pod kierunkiem początkowo Józefa Lasockiego, następnie zaś R. Bukowskiego, która zorganizowała jedną z pierwszych w historii uczelni i pierwszą ogólnopolską sesję naukową, ponadto istniały dwa Samodzielne Zespoły Dydaktyczne: na sekcji dyrygentury (pod kierunkiem A. Kopycińskiego) i na sekcji fortepianu (pod kierunkiem Ludwika Stefańskiego), który przekształcony został w Zespołową Katedrę Fortepianu. W kolejnych latach struktura katedr oraz ich nazwy wielokrotnie się zmieniały. Przeobrażenia te dotyczyły głównie ram organizacyjnych. W roku akademickim 1967/1968 PWSM reprezentowało 57 pracowników naukowo-dydaktycznych. Było wśród nich: 14 docentów, 5 adiunktów, 6 st. asystentów, 4 asystentów, 5 st. wykładowców, 5 wykładowców, 14 nauczycieli przedmiotów pomocniczych, 1 kierownik studium wojskowego, 2 pracowników naukowych biblioteki, 1 pracownik naukowo-techniczny. Część z nich pracowała równolegle na kilku wydziałach. Wydział Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki: 5 docentów, 2 adiunktów, 2 wykładowców; Wydział Instrumentalny: 4 docentów, 3 adiunktów, 4 st. asystentów, 3 asystentów, 5 wykładowców, 4 nauczycieli; Wydział Wokalny: 3 docentów, 1 st. asystent, 1 wykładowca, 4 nauczycieli; Wyższe Studium Zawodowe Wychowania Muzycznego: 5 docentów, 1 adiunkt, 4 st. asystentów, 1 asystent, 3 st. wykładowców, 10 wykładowców (w tym nauczyciele, pracownicy biblioteki, kierownik studium wojskowego, pracownik naukowo-techniczny). W prezentowanym okresie studia podjęły 43 osoby, z tego: na Wydziale Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki 6 osób, na Wydziale Instrumentalnym 17 osób, na Wydziale Wokalnym 4 osoby, w Wyższym Studium Zawodowym Wychowania Muzycznego sekcja A 6 osób, sekcja B (wieczorowa) 10 osób. W PWSM w roku akademickim 1967/1968 studiowało 230 osób.

W ciągu ostatnich kilku lat nastąpiło znaczne ożywienie kontaktów międzynarodowych – obok stałych kontaktów z Wyższą Szkołą Muzyczną w Dreźnie uczelnia nawiązała współpracę z Konserwatorium w Petersburgu, także z hollenderską uczelnią muzyczną – Konserwatorium w Enschede.

Od września 2002 r. funkcje rektora pełni prof. G. Kurzyński – wybitny pianista, kameralista i pedagog. Od roku akademickiego 2003/2004 studenci kształcą się według dwustopniowego systemu, tworzonego przez trzyletni licencjat i dwuletnie studia magisterskie. Ma to na celu dostosowanie struktury Akademii do norm *Deklaracji bolońskiej* oraz wymagań Unii Europejskiej. W myśl tej idei od lutego 2000 r. uczelnia wprowadziła pakiet ECTS, w tym system punktów kredytowych, umożliwiający m.in. międzyuczelnianą wymianę studentów i regulujący ustalenia zasad uznawania części studiów realizowanych za granicą lub w innej uczelni krajowej. Rozwijane są także nowe formy kształcenia, takie jak: podyplomowe studia muzykoterapii, podyplomowe

studia w zakresie kompozycji specjalnej, komputerowej oraz muzyki teatralnej i filmowej, podyplomowe studia mistrzowskie w zakresie instrumentalistyki, podyplomowe studia mistrzowskie w zakresie kameralistyki, podyplomowe studia w zakresie wokalistyki, podyplomowe studia nauczania sztuki, muzyki i plastyki szkolnej z animacją kultury, podyplomowe studia zarządzania placówkami oświatowymi i kulturalnymi, podyplomowe studia publicystyki i krytyki muzycznej, jak również trzyletnie zaoczne studia licencjackie w zakresie instrumentalistyki, oraz dwuletnie zaoczne studia magisterskie w tym samym zakresie. W chwili obecnej uczelnia posiada 8 katedr, 4 zakłady. Są to: Katedra Kompozycji i Teorii Muzyki kierowana przez prof. Grażynę Pstrokońską-Nawratil, Katedra Fortepianu kierowana przez prof. G. Kurzyńskiego, Katedra Kameralistyki – prof. Alicję Faryniarz, Katedra Instrumentów Smyczkowych – prof. Lidie Grzańkę-Urbaniak, Katedra Instrumentów Dętych i Perkusji – prof. Jerzego Mrozika, Katedra Wokalistyki – adiunkt z kwalifikacjami II st. Ewę Czermak, Katedra Chóralistyki i Prowadzenia Zespołów – prof. Zofię Urbanyi-Krasnodębską, Katedra Edukacji Muzycznej – adiunkt z kwalifikacjami II st. Helenę Tomaszek-Plewę, Zakład Historii Śląskiej Kultury Muzycznej – prof. dr Marię Zduniak, Zakład Muzykoterapii Ogólnej i Stosowanej – dr. hab. n. med. Sławomira Sidorowicza, Zakład Klawesynu, Organów i Akordeonu – prof. Martę Czarny-Kaczmarek, Zakład Muzyki Jazzowej – prof. Mieczysława Stachurę. Ponadto w swych strukturach Akademia posiada Międzywydziałową Pracownię Muzyki Dawnej (kier. – adiunkt Andrzej Kosendiak) oraz Zespół Nauk Humanistycznych (kier. – ks. dr Waldemar Irek). W Katedrze Kompozycji i Teorii Muzyki podjęto pionierskie w skali kraju badania w zakresie muzykoterapii. Z inicjatywy doc. dr. T. Natansona oraz dr. Andrzeja Janickiego, w ramach struktur katedry, powołano w 1972 r. Zakład Muzykoterapii kierowany przez doc. dr. T. Natansona, przekształcony w 1983 r. w samodzielny Instytut Muzykoterapii, który prowadzony przez prof. dr. T. Natansona działał do 1986 r. Powołano także dwuletnie Podyplomowe Studium Muzykoterapii kierowane przez dr. Andrzeja Janickiego, które dało początek nowemu, 5-letniemu kierunkowi studiów magisterskich w zakresie muzykoterapii, zainicjowanemu w latach 80., a istniejącemu jeszcze na początku lat 90. Obecnie muzykoterapia obejmuje 3-letnie studia licencjackie i roczne studia magisterskie.

Likwidacja Zakładu Muzykologii UW r postawiła przed Katedrą Kompozycji i Teorii nowe zadania, zarówno w zakresie dokumentacji, jak i opracowywania materiałów związanych z wszelkimi przejawami życia muzycznego Wrocławia i regionu. Obecnie coraz szerszy krąg zataczają, zainicjowane w latach 60. przez doc. dr. Z. Liebarta, unikatowe badania historii kultury muzycznej Śląska, ze szczególnym uwzględnieniem wkładu Polaków i muzyki polskiej w życie muzyczne tego regionu. Szczególne osiągnięcia w poszerzeniu aktualnego stanu wiedzy w tym zakresie ma prof. dr M. Zduniak. Z jej inicjatywy odbywają się konferencje naukowe, m.in. kolejne edycje zapoczątkowanej w 1980 r. konferencji naukowej Tradycje Śląskiej Kultury Muzycznej. W pracach katedry sporo miejsca zajmuje także problematyka polskiej muzyki współczesnej.

W badaniach katedr działających przy Wydziale Instrumentalnym dominuje problematyka dotycząca różnorodnych zagadnień wykonawczych. Organizowane są sesje, seminaria poświęcone m.in. zagadnieniom techniki gry, interpretacji. Niezwykle cenną ideą wydaje się organizacja kursów wykonawstwa instrumentalnego. Wykładowcami są wybitni muzycy i pedagodzy z kraju i zagranicy, a ich bogata formuła daje młodym muzykom szerokie możliwości rozwoju. Katedra Kameralistyki zajmuje się specyfiką szerokiej dziedziny wykonawstwa muzycznego. Sprawuje opiekę nad licznymi zespołami kameralnymi działającymi na uczelni.

Aktywną działalność prowadzi Katedra Wokalistyki, inicjując różnego rodzaju konferencje, sesje naukowe i kursy. Od 1976 r. odbywa się Kurs Interpretacji Muzyki Oratoryjnej i Kantatowej (towarzyszący Festiwalowi Wratistavia Cantans), od 1980 r. zaś katedra współorganizuje w Dusznikach Zdroju zimowy Kurs Wokalny poświęcony interpretacji liryki wokalnej. Z inicjatywy Katedry Wokalistyki od 1990 r., co dwa lata, organizowany jest we wrocławskiej AMuz Międzuczelniany Konkurs Wokalny. Odbywają się także seminaria mistrzowskie.

W badaniach Katedry Edukacji Muzycznej dominuje problematyka szeroko pojętego wychowania muzycznego. Organizowane są sesje poświęcone różnym aspektom, w tym psychologicznym, pedagogicznym i socjologicznym, rozwoju zainteresowań muzycznych człowieka, edukacji muzycznej społeczeństwa, kształcenia przyszłych animatorów kultury, nauczycieli wychowania muzycznego. Wiodącym nurtem badawczym Katedry Chóralistyki i Prowadzenia Zespołów są zagadnienia dydaktyki i metodyki prowadzenia zespołów wokalnych i wokalno-instrumentalnych w bardzo różnych perspektywach. Odbywają się sympozja poświęcone problemom kształcenia i doskonalenia kadry dyrygentów chóralnych, roli i miejscu zespołów chóralnych w szkolnictwie różnych typów. Katedra sprawuje opiekę nad uczelnianymi chórami: „Feichtinum” i Chórem im. Stanisława Krukowskiego, oraz zespołami działającymi przy Wydziale Wychowania Muzycznego. Pracownicy katedr działających w Akademii podejmują także liczne realizacje badawcze, wykraczające poza główne nurty badań poszczególnych katedr. Bogata i wielostronna jest działalność artystyczna wrocławskiej uczelni, stanowiąca od pierwszych niemal chwil istnienia szkoły nie tylko ważny nurt jej codziennego funkcjonowania, lecz także liczący się i stały wkład w życie muzyczne Wrocławia, a okresowo także i regionu. W roku akademickim 2004/2005 studia we wrocławskiej Akademii od-

bywało 645 studentów. Uczelnia zatrudnia w różnych formach 172 pedagogów, w tym 11 profesorów zw., 20 profesorów nadzw., 7 profesorów mianowanych przez rektora, 17 adiunktów z kwalifikacjami II st. lub z tytułem doktora hab., 28 adiunktów z kwalifikacjami I st. lub z tytułem doktora, 17 asystentów, 57 st. wykładowców, 15 wykładowców.

W roku akademickim 2004/2005 poszczególne Rady Wydziałów miały następujące uprawnienia przewodowe: Rada Wydziału Kompozycji, Dyrygentury, Teorii Muzyki i Muzykoterapii do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych I st. w zakresie kompozycji, Rada Wydziału Instrumentalnego do przeprowadzania przewodów kwalifikacyjnych na stopień doktora, doktora hab. i profesora sztuki muzycznej w zakresie instrumentalistyki, Rada Wydziału Wokalnego – przewodów kwalifikacyjnych I i II st. w zakresie wokalistyki, Rada Wydziału Edukacji Muzycznej – przewodów kwalifikacyjnych I st. w zakresie prowadzenia zespołów wokalno-instrumentalnych.

W gronie absolwentów Akademii odnajdziemy wielu wybitnych polskich artystów. Są wśród nich czołowi polscy dyrygenci, kompozytorzy, teoretycy, soliści, kameraliści, instrumentalni polscy orkiestr symfonicznych, kadra nauczycieli akademickich uczelni. Obok wykształcenia wielu wybitnych absolwentów, równie istotnym osiągnięciem wydaje się wykształcenie tak ważnej dla rozwoju polskiej kultury muzycznej kadry nauczycieli szkół muzycznych, ogólnokształcących, kadry instruktorów placówek kulturalnych, animatorów życia muzycznego, pełniących w wielu przypadkach funkcje kierownicze w instytucjach muzycznych i szkołach muzycznych Wrocławia i Dolnego Śląska.

Ponad 50 lat dziejów uczelni to niezaprzeczalny, trwały dorobek dydaktyczny, artystyczny i naukowy, ewolucja struktury, aż do wykreowania nowoczesnego modelu uczelni akademickiej, wielkie idee, które rysowały horyzonty działań, ale jednak nade wszystko codzienna praca kilku pokoleń nauczycieli akademickich, wśród nich wirtuozów, naukowców, wybitnych osobowości, które tworzyły i nadal tworzą wizerunek uczelni, innych pracowników uczelni, studentów, setek ludzi, dla których jednocząca idea służby Akademii, a przez to służby sztuce, polskiej kulturze muzycznej, stała się najistotniejszą treścią życia.

Dziś, gdy wrocławska Akademia Muzyczna stanowi silny i prężny organizm o szerokich możliwościach i bogatym potencjale, do rangi symbolu urasta fakt, iż przed pięćdziesięciu laty grupa kilku osób prowadzonych przez ks. prof. dr. H. Feichta podjęła wyzwanie stworzenia uczelni.

Wydział Kompozycji, Dyrygentury, Teorii Muzyki i Muzykoterapii

Wydział powołany został do życia już w trzecim roku działalności uczelni, a więc w roku akademickim 1950/1951. Mimo że jego ówczesna nazwa brzmiała Wydział Teorii Muzyki, obejmował dwie specjalności: teorię muzyki oraz dyrygenturę. Istotny wydaje się fakt, iż już w roku inauguracyjnym wydział prowadzone były na nim zajęcia fakultatywne z zakresu kompozycji. Ich inicjatorem i prowadzącym był wybitny profesor – Piotr Perkowski. Pieczę nad nowo powstałym organizmem uczelni sprawował znakomity muzykolog, a zarazem pierwszy rektor, ks. prof. H. Feicht. Energiczny rozwój

wydziału spowodował, że w roku akademickim 1952/1953 miał on już pełną trójsekcyjną strukturę, nazwa zaś jego brzmiała Wydział Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki. Dziekanem na ten okres został prof. P. Perkowski. Od 1953 r. funkcję tę powierzono doc. dr. Z. Liebhartowi. W roku akademickim 1954/1955 specjalności uprawiane na omawianym wydziale włączone zostały w ramy powstałego ówczesnie Wydziału Pedagogiki Muzycznej i Dyrygentury Zespołów Wokalno-Instrumentalnych. Był to skutek tzw. profilacji szkół i idącej za tym reorganizacji struktury uczelni. Podjęte niemal

od razu starania o powrót do poprzedniej formy uwieńczone zostały szybkim sukcesem. Funkcję dziekana powierzono ponownie doc. dr. Z. Liebhartowi, który sprawował ją do 1962 r. W l. 1962–1963 wydziałem kierowali kolejno: doc. Maria Tomaszewska, prof. A. Kopyciński (1963–1973), doc. T. Natanson (1973–1975), doc. R. Bukowski (1975–1978), doc. Leszek Wisłocki (1978–1981), doc. Z. Herembeszta (1981–1984) i doc. M. Zduniak (1984–1986). Rok 1986 przyniósł kolejne zmiany w strukturze uczelni wynikające z połączenia omawianego wydziału z Wydziałem Wychowania Muzycznego. Weszły one w skład Wydziału Teoretyczno-Pedagogicznego, którego kierownictwo objął początkowo pełnomocnik rektora doc. Stanisław Lech, a następnie prof. Stanisław Krukowski. W 1990 r. powrócono do dawnej czterowydziałowej struktury AMuz, a dziekanem wydziału została adiunkt dr Walentyna Węgrzyn-Klisowska. W kolejnych kadencjach funkcję tę pełnili st. wykładowca Maria Magdalena Janowska-Bukowska (1991–1995), prof. L. Wisłocki (1995–1996), prof. Jan Antoni Wichrowski (1996–2002), prof. dr M. Zduniak (2002–2004). Obecnie, od roku akademickiego 2004/2005, funkcję ponownie sprawuje prof. Jan Antoni Wichrowski. W 1990 r. zmieniono nazwę wydziału na funkcjonującą po dziś dzień: Wydział Kompozycji, Dyrygentury, Teorii Muzyki i Muzykoterapii. Wykładali i wykładają tu pedagodzy będący wspa- niałymi muzykami, ale także znakomitymi dydaktykami. Wymieńmy choćby K. Wiłkomirskiego, Stefana Bolesława Poradowskiego, wspomnianych już wcześniej P. Perkowskiego, R. Bukowskiego, T. Natansona, A. Kopycińskiego, a także Włodzimierza Ormickiego, T. Strugałę, M. Tomaszewską, Z. Liebharta, M. Jędrzejewską, Janinę Broniewską, Wiktora Spodenkiewicza, Józefa Majchrzaka. Obecniymi pracownikami wydziału są m.in. prof. dr M. Zduniak, prof. G. Pstrokońska-Nawratil, prof. Stanisław Krupowicz, prof. M. Pijarowski, prof. J.A. Wichrowski, adiunkt K. Kiełb i wielu innych wybitnych pedagogów. Pracownicy wydziału działają m.in. w Katedrze Kompozycji i Teorii Muzyki (kier. – prof. G. Pstrokońska-Nawratil), Zakładzie Historii Śląskiej Kultury Muzycznej (kier. – prof. dr M. Zduniak), Zakładzie Muzykoterapii Ogól-

nej i Stosowanej (kier. – dr hab. n. med. Sławomir Sidorowicz). Od roku 2003/2004 wydział prowadzi trzyletnie dzienne studia licencjackie oraz dwuletnie uzupełniające magisterskie w zakresie trzech specjalności: kompozycji, dyrygentury oraz teorii muzyki, a także trzyletnie dzienne studia licencjackie i roczne magisterskie w zakresie muzykoterapii. Ponadto dwuletnie: podyplomowe studia muzykoterapii prowadzone systemem zaocznym oraz podyplomowe studia w zakresie kompozycji specjalnej, komputerowej oraz muzyki teatralnej i filmowej.

Celem kształcenia w sekcji kompozycji jest wszechstronny rozwój młodego twórcy, kształtowanie jego osobowości artystycznej i współczesnego warsztatu kompozytorskiego. Sekcja dyrygentury przygotowuje studentów do prowadzenia orkiestr symfonicznych i kameralnych, wielkich zespołów operowych i wokalnoinstrumentalnych. Sekcja teorii muzyki kreuje przyszłych nauczycieli przedmiotów teoretycznych, krytyków muzycznych i badaczy naukowych. Muzykoterapia kształci specjalistyczną kadrę muzykoterapeutów na potrzeby placówek leczniczych, rehabilitacyjnych i innych. Oferta dydaktyczna wydziału obejmuje m.in. kurs harmonii tonalnej i specjalnej z ćwiczeniami, kontrapunkt, kształcenie słuchu, instrumentoznawstwo, instrumentację, akustykę, formy muzyczne, historię muzyki, paleografię muzyczną, czytanie partytur, współczesne techniki kompozytorskie, współczesne metody analizy, współczesną notację muzyczną, estetykę muzyki, metodologię pracy naukowej, komplet przedmiotów metodycznych poszerzonych o kurs pedagogiki i psychologii oraz seminarium krytyki i prelekcji. W roku akademickim 2004/2005 wydział zatrudniał 35 pracowników naukowo-dydaktycznych w tym: 3 profesorów zw., 4 profesorów mianowanych, 4 adiunktów z kwalifikacjami II st., 6 adiunktów z kwalifikacjami I st., 5 asystentów, 6 st. wykładowców, 7 wykładowców. Wydział liczy obecnie 94 studentów studiów dziennych, 2 studentów podyplomowych studiów w zakresie kompozycji specjalnej, komputerowej oraz muzyki teatralnej i filmowej, a także 46 studentów podyplomowych studiów muzykoterapii.

Wydział Instrumentalny

Wydział Instrumentalny zainaugurował swoją działalność w roku akademickim 1950/1951. Funkcję dziekana powierzono doc. M. Jędrzejewskiej. W kolejnych latach stanowisko to obejmowali: prof. P. Perkowski (1953–1956), doc. T. Rzepecka (1956–1963), ponownie doc. M. Jędrzejewska (1963–1969), doc. T. Natanson (1969–1972), doc. R. Bukowski (1972–1975), doc. S. Lech (1975–1981), doc. Krzysztof Bruczkowski (1981–1984), doc. W. Krzystek (1984–1987), doc. Andrzej Głoz (1987–1990), adiunkt Piotr Zaleski (1990–1993), ponownie doc. W. Krzystek (1993–1996), prof. Jacek Wota (1996–2002). Obecnie stanowisko to piastuje prof. Mieczysław Stachura. Wśród pierwszych wybitnych pedagogów wykładających na wydziale znalazły się nazwiska takie, jak Maria Ogilbianka, T. Rzepecka, Melania Sacewicz, Alicja Hakowska-Rozgórska, Kazimierz Halpon, K. Wiłkomirski, Julian Bidziński. Już w pierwszych latach działalności wydział rozwijał się bardzo prężnie, rozszerzał swoje specjalności, wzrastała też liczba klas instrumentalnych, a pedagogów wysokiej

próby wciąż przybywało. W 1955 r., gdy przywrócona została czterowydziałowa struktura uczelni, wydział mógł poszczycić się kadrą rozwijającą skrzydła we wszystkich specjalnościach. Nie sposób nie wspomnieć o pomocy otrzymanej od pedagogów z innych ośrodków muzycznych, którzy wspomagali wówczas uczelnię. W omawianym okresie zajęcia prowadzili wybitni pedagodzy, np. znakomita pianistka, laureatka IV Międzynarodowego Konkursu Chopinowskiego, B. Hesse-Bukowska, skrzypkowie: J. Cetner, Emil Górski, E. Statkiewicz (laureat międzynarodowych konkursów skrzypcowych w Genewie, Berlinie, Paryżu), Henryk Palulis (laureat IV Konkursu im. H. Wieniawskiego w Poznaniu), wybitny wiolonczelista K. Wiłkomirski. W kolejnych latach kadrę instrumentalistów zasilali coraz to nowi, wybitnie utalentowani absolwenci i pracownicy uczelni. Wśród nich wspomniani wcześniej W. Krzystek, S. Lech, K. Bruczkowski, Jerzy Mrozik, w latach 70. Alicja Faryniarz, Grzegorz Kurzyński, Tadeusz Górny, L. Grzanka-Urbaniak, Czesław Klonowski,

Mieczysław Stachura, J. Wota, Zbigniew Czarnota. Obecnie stanowią oni główny trzon kadry samodzielnych pracowników naukowo-dydaktycznych, pełniąc często także różne istotne funkcje kierownicze zarówno na wydziale, jak i całej uczelni. Lata 80. i 90. to znów grono wybitnych absolwentów, którzy zdecydowali się pozostać w AMuz i zagłębić w pracę naukowo-dydaktyczną. Są wśród nich m.in. Jan Tatarczyk, Waldemar Korpak, P. Zaleski. Również obecnie uczelnia wzbogaca się niemal rokrocznie o nowych zdolnych, młodych pracowników, będących jej absolwentami. Wydział Instrumentalny posiadał i posiada wiele katedr, które powstawały sukcesywnie w ciągu jego rozwoju. Pierwszą z nich była Katedra Instrumentów Orkiestrowych, którą kierował J. Cetner. Kolejne wykształcały się z biegiem lat, zmieniając założenia i nazwy. Były one jednak zawsze miejscem skupiającym pedagogów w celu realizacji różnych badań naukowych. W roku akademickim 2004/2005 Wydział Instrumentalny posiadał 4 katedry i 2 zakłady. Są to: Katedra Fortepianu (kier. – prof. G. Kurzyński), Katedra Kameralistyki (kier. – prof. A. Faryniarz), Katedra Instrumentów Smyczkowych (kier. – prof. L. Grzanka-Urbaniak), Katedra Instrumentów Dętych i Perkusji (kier. – prof. J. Mrozik), Zakład Klawesynu, Organów i Akordeonu (kier. – prof. M. Czarny-Kaczmarek) i Zakład Muzyki Jazzowej (kier. – prof. M. Stachura). W Akademii działa także Międzywydziałowa Pracownia Muzyki Dawnej kierowana przez adiunkta A. Kosendiaka. Od roku 2003/2004 wydział prowadzi trzyletnie dzienne studia licencjackie oraz dwuletnie uzupełniające studia magisterskie, ponadto trzyletnie zaoczne studia licencjackie w zakresie wykonawstwa instrumentalnego, z możliwością

Wydział Wokalny

Wydział Wokalny powstał w drugim roku istnienia PWSM we Wrocławiu. Na stanowisko pierwszego dziekana powołana została doc. M. Jędrzejewska. Funkcję tę pełniła przez cztery lata. Jej następcami byli kolejno: doc. W. Jędrzejewska (1953–1968), prof. E. Sasiadek (1968–1981), doc. L. Wisłocki (1981–1987), doc. Jan Marynowski (1987–1990), st. wykładowca Kazimierz Myrlak (1990–1996), prof. Andrzej Janusz (1996–2002). Od 2002 r. funkcję dziekana pełni prof. P. Łykowski. Tak jak i pozostałe wydziały, także i wokalny od samego początku skupiał wokół siebie wybitnych artystów i pedagogów. Byli to znakomici soliści polskich i zagranicznych teatrów operowych oraz estrad koncertowych. Z historią wydziału nierozdzielnie związane są postaci W. Jędrzejewskiej, wspaniałej śpiewaczki, która przez 25 lat pracowała na uczelni, Janusza Nowaka, odtwórcy głównych ról basowych w najwybitniejszych dziełach operowych, także autora wielu prac teoretycznych z zakresu pedagogiki muzycznej, E. Sasiadka, prekursora wykonawstwa muzyki dawnej w Polsce, pedagoga wydziału od ponad 40 lat. Nie sposób nie wymienić również laureatek wielu prestiżowych konkursów: Ireny Tartyłło-Barczy czy F. Płatówny.

Znamienny wydaje się fakt, iż wspomniani pedagodzy w większości przypadków prócz kierunków muzycznych ukończyli także inne fakultety, jak chociażby prawo, matematykę, filozofię czy filologię. Z wydziałem współpracowało również wiele znamienitych postaci z kręgu teatru, co do-

dalszego kształcenia w ramach dwuletnich studiów magisterskich, a także dwuletnie zaoczne studia magisterskie w zakresie wykonawstwa instrumentalnego oraz dwuletnie Podyplomowe Studium Mistrzowskie w zakresie wykonawstwa instrumentalnego lub kameralistyki. Proces kształcenia w zakresie gry na instrumentach wspomagany jest przez przedmioty teoretyczne, zapewniające wszechstronne wykształcenie muzyczne. Są to m.in. kształcenie słuchu, analiza dzieła muzycznego, literatura przedmiotu głównego, historia muzyki z literaturą oraz historia sztuki, psychologia, pedagogika, liczne zajęcia metodyczne ściśle powiązane z praktyką pedagogiczną. Równoległe z działalnością dydaktyczną i artystyczną Wydział Instrumentalny prowadzi prace teoretyczno-metodyczne w ramach różnego typu sesji naukowych, seminariów i wspomnianych wyżej zebrań katedr. Ich tematyka skupiona jest głównie na wykonawstwie instrumentalnym, jakkolwiek podejmowane są także zagadnienia związane z szeroko zakrojonymi badaniami naukowymi. W roku akademickim 2004/2005 wydział zatrudnia 69 pracowników naukowo-dydaktycznych w tym: 5 profesorów zw., 11 profesorów nadzw., 7 adiunktów z kwalifikacjami II st. lub doktora hab., 18 adiunktów z kwalifikacjami I st. lub doktora, 7 asystentów, 18 st. wykładowców, 3 wykładowców. Obecnie na Wydziale Instrumentalnym – największym we wrocławskiej AMuz, odbywa studia 233 studentów studiów dziennych, 91 studentów studiów zaocznych, a także 16 studentów podyplomowych studiów mistrzowskich w zakresie instrumentalistyki oraz 6 studentów podyplomowych studiów w zakresie kameralistyki.

datkowo umożliwiała kształcenie młodych adeptów wokalistyki w zakresie gry aktorskiej. Swoim warszatem dzielili się wybitni reżyserzy, choreografowie, tancerze i aktorzy np. Zygmunt Bielawski, Zygmunt Biliński, Bogusław Danielewski, Halina Dzieduszycka, Bolesław Jankowski, Waldemar Karst, Bogusław Kierc, Jerzy Kozłowski, Adolfina Paszkowska, Jan Popiel, Igor Przegrodzki, Lia Rotbaum, Henryk Sawicki, Lech Terpiłowski. W ponadpięćdziesięcioletniej historii wydziału jego struktura zmieniała się. W l. 1969–1993 nosił miano Wydziału Wokalno-Aktorskiego, a ukończenie tego kierunku studiów dawało absolwentom uprawnienia do podejmowania pracy w teatrze dramatycznym.

Pracownicy oraz studenci skupieni są wokół Katedry Wokalistyki, która ma na celu m.in. kierować stroną merytoryczną prac na wydziale. Powołana w 1972 r., wcześniej stanowiła sekcję w ramach Katedry Wykonawstwa Indywidualnego. Przez długie lata, od momentu powstania, pieczę nad nią sprawował prof. E. Sasiadek, obecnie czyni to prof. Ewa Czermak. Katedra organizuje liczne międzynarodowe sesje naukowe, sympozja oraz kursy wysokiej rangi, o których świadczą nazwiska zapraszanych na nie wybitnych osobistości świata muzycznego. Wspomniane kursy to m.in. kurs interpretacji muzyki oratoryjnej i kantatowej, zimowe kursy wokalne, kursy pedagogiczne. Obejmują one, w zależności od swej specyfiki, zagadnienia liryki wokalnej, muzyki dawnej, warsztatu operowego, wykłady z metodyki nauczania śpiewu, fo-

niatrii, psychologii uzdolnień muzycznych. W ciągu ponad pięćdziesięcioletniej działalności Wydział Wokalny wystawił znaczną liczbę dzieł operowych. Na szczególną uwagę zasługują zwłaszcza przedstawienia zrealizowane we współpracy z Operą Dolnośląską: *Eugeniusz Oniegin* Piotra Czajkowskiego, *Czarodziejski flet*, *Wesele Figara* Wolfganga Amadeusza Mozarta, *Cyrulik sewilski*, *Włoszka w Algierze* Gioacchino Rossiniego. Zrealizowano także wiele spektakli teatralnych m.in. Bertolta Brechta, Kurta Weilla *Operę za trzy grosze*, *Damy i huzary* Aleksandra Fredry, Aleksandra Puszkina *Mozart i Salieri* oraz inne ciekawe przedsięwzięcia. Przy Wydziale Wokalnym w l. 1968–2002 działał wokallyno-instrumentalny zespół muzyki dawnej „Complesso di Musica Antica”, składający się z pracowników AMuz. Pod kierownictwem prof. E. Sasiadka muzycy dali ponad 550 koncertów w kraju i poza jego granicami (Belgia, Austria, Czechy, Niemcy, Bułgaria, Włochy). Dokonali także wielu nagrań radiowych, telewizyjnych i płytowych. Wydział może poszczycić się ponad 100 nagrodami i wyróżnieniami zdobytymi przez studentów, absolwentów, jak również pedagogów wokalistyki w wielu prestiżowych konkursach krajowych i zagranicznych. Zdecydowana większość absolwentów wydziału podejmuje pracę śpiewaka solisty

■ Wydział Edukacji Muzycznej

Wydział Edukacji Muzycznej istnieje już od pierwszego roku działalności PWSM we Wrocławiu. Został powołany do życia wraz z początkiem roku akademickiego 1948/1949. Początkowo nosił nazwę Wydział Pedagogiczny, a obejmował dwie sekcje: nauczycielską, kształcąca nauczycieli muzyki na potrzeby szkół ogólnokształcących, oraz instruktorską, której celem było wykształcenie wysoko wyspecjalizowanej kadry dla amatorskiego ruchu muzycznego w zakresie prowadzenia zespołów muzycznych. Rok 1952 przyniósł połączenie obydwu sekcji i utworzenie Wydziału Nauczycielsko-Instruktorskiego. W 1954 r., kiedy to uczelnia zmieniła swoją strukturę na dwuwydziałową, także i omawiany wydział zmienił ponownie swą nazwę na Wydział Pedagogiki Muzycznej i Dyrygentury Zespołami Wokallyno-Instrumentalnymi. Jednakże już rok później powrócono do poprzedniej nazwy, która znów uległa przekształceniom w 1964 r., kiedy to zmodyfikowano ją w sposób znaczny i powołano Wyższe Studium Zawodowe Wychowania Muzycznego. Miało ono na celu kształcenie kadry do nauczania przedmiotu wychowanie muzyczne, pedagogów w pełni samodzielnych i zdolnych do spełniania zadań nauczycielskich, a także instruktorów dla amatorskiego ruchu muzycznego. Na przestrzeni kolejnych lat wydział ponownie poddawano wielu modyfikacjom, odzwierciedlającym się przede wszystkim w jego nazwie. Obecnie nosi nazwę Wydziału Edukacji Muzycznej. Jednym z jego celów jest kształcenie studentów, umożliwiające im podjęcie pracy w szkolnictwie ogólnokształcącym, w ogniskach muzycznych, szkołach muzycznych I st., drugim zaś przygotowanie młodych ludzi do prowadzenia zespołów wokallynych i wokallyno-instrumentalnych. W historii wydziału funkcja dziekana sprawowana była przez wybitne postaci ze świata muzyki. Obowiązki te pełnili: doc. dr Z. Liebhart (1950–1953), mgr K. Halpon (1954–1956), prof. A. Kopyciński (1956–

w teatrach operowych całej Polski, jak i poza jej granicami, wykonując najznakomitsze partie w różnorodnych przedstawieniach, lub kontynuując karierę solową, prezentując się w monumentalnych dziełach muzyki oratoryjnej oraz w repertuarze pieśniarskim. Obecnie Wydział Wokalny kształci śpiewaków w specjalności wokallyno-aktorskiej oraz pieśniarsko-oratoryjnej. Kontynuowana jest także wygasająca powoli specjalizacja w zakresie pedagogiki wokallynej. Od roku 2003/2004 wydział prowadzi trzyletnie studia licencjackie oraz dwuletnie uzupełniające magisterskie w zakresie dwóch specjalności: wokallyno-aktorskiej oraz pieśniarsko-oratoryjnej, a także w zakresie specjalizacji pedagogiki wokallyna. Ponadto zainteresowani absolwenci mogą podjąć podyplomowe studia w zakresie wokallystyk. W roku akademickim 2004/2005 wydział zatrudniał 33 pracowników naukowo-dydaktycznych w tym: 2 profesorów zw., 6 profesorów nadzw., 2 adiunktów z kwalifikacjami II st. lub doktora hab., 1 adiunkta z kwalifikacjami I st., 3 asystentów, 16 st. wykładowców, 3 wykładowców. Na wydziale odbywa studia 64 studentów studiów dziennych i 2 wolnych słuchaczy, a także 5 studentów w ramach podyplomowych studiów w zakresie wokallystyk.

1957), prof. J. K. Lasocki (1957–1963), doc. M. Tomaszewska (1963–1965), doc. R. Bukowski (1965–1968), prof. Radomir Reszke (1968–1981), prof. Leon Hanek (1981–1986), doc. S. Lech (1986–1987) jako pełnomocnik rektora, prof. S. Krukowski (1987–1990), st. wykładowca Eugeniusz Myszkowski (1990–1995), st. wykładowca Kazimiera Olejniczak (1995–2002). Obecnie Wydziałem Edukacji Muzycznej kieruje prof. Halina Bobrowicz. Wśród wykładowców tu, na przestrzeni lat i obecnie, znakomitych muzyków i pedagogów odnaleźć można prócz wspomnianych wyżej dziekanów takie nazwiska jak: Jerzy Zabłocki, T. Strugała, Melania Eulenfeld, Sabina Rapp, Janina Broniewska, Janina Skowrońska, E. Górski, Ryszard Drobaczyński, E. Sasiadek, Lucjan Laprus, Z. Herembesza, Z. Urbanyi-Krasnodębska i wielu innych. Na Wydziale Edukacji Muzycznej działają obecnie dwie katedry: Katedra Edukacji Muzycznej, kierowana przez adiunkta z kwalifikacjami II st. H. Tomaszek-Plewę, oraz Katedra Chóralistyki i Prowadzenia Zespołów, której kierownikiem jest prof. Z. Urbanyi-Krasnodębska. Pierwsza z nich zajmuje się szeroko pojętą tematyką edukacji muzycznej. W ramach swej działalności organizuje sesje naukowe, seminaria, kursy przygotowawcze, koncerty umuzykalniające. Prowadzi też bogatą działalność naukowo-badawczą, sprawuje pieczę nad pracami magisterskimi, a jej członkowie publikują artykuły w cenionych i fachowych czasopismach muzycznych oraz czynnie uczestniczą w seminariach, zjazdach i konferencjach instytutów naukowych. Przeszło 30-letnią tradycję posiada Katedra Chóralistyki i Prowadzenia Zespołów, wcześniej nosząca nazwy Katedry Dyrygentury oraz Katedry Prowadzenia Zespołów Wokallynych i Wokallyno-Instrumentalnych. Do lat 90. była katedrą międzywydziałową o szerokim wachlarzu problematyki muzycznej. Po A. Kopycińskim, J. Zabłockim, S. Krukowskim i Marii Oraczewskiej, od 1996 r. prowadzi

ją prof. Z. Urbanyi-Krasnodębska. W 1991 r. katedra po raz pierwszy zorganizowała Międzynarodowy Turniej Dyrygentury Chóralnej „W stronę polifonii – studencki Most Muzyczny Wschód–Zachód”, z udziałem jurorów i uczestników z Holandii, Litwy, Estonii, Białorusi i Polski. Katedra zajmuje się także problematyką związaną z dyrygowaniem i metodyką prowadzenia zespołów. W programie studiów Wydziału Edukacji Muzycznej znaleźć można następujące przedmioty: dyrygowanie, kształcenie słuchu, harmonia, ćwiczenia z harmonii, kontrapunkt, instrumentacja, historia muzyki, literatura muzyczna, analiza form muzycznych, emisja głosu, folklor muzyczny, literatura chóralna, a także metodyki nauczania przedmiotów muzycznych oraz szczególnie istotne na omawianym wydziale praktyki pedagogiczne. Tak szeroki zakres tematyki, jaki oferuje Wydział Edukacji, umożliwia studentom i absolwentom wybór miejsca pracy zgodny z ich zainteresowaniami, możliwościami oraz dzisiejszymi potrzebami rynku. Od roku 2003/2004 wydział prowadzi trzyletnie dzienne studia licencjackie oraz dwuletnie uzupełniające magisterskie w zakresie trzech specjalności: edukacja muzyczna, prowadzenie zespołów wokalnych i wokально-instrumentalnych oraz muzyka kościelna. Ponadto podyplomowe studia nauczania sztuki, muzyki i plastyki szkolnej z animacją kultury (3 semestry) oraz podyplomowe trzysemestralne studia

emisji głosu i rehabilitacji. W roku akademickim 2004/2005 wydział zatrudniał 35 pracowników naukowo-dydaktycznych w tym: 1 profesora zw., 3 profesorów nadzw., 3 profesorów mianowanych, 4 adiunktów z kwalifikacjami II st. lub doktora hab., 3 adiunktów z kwalifikacjami I st. lub doktora, 2 asystentów, 17 st. wykładowców, 2 wykładowców. Na wydziale odbywa obecnie studia 68 studentów studiów dziennych oraz 20 studentów podyplomowych studiów nauczania sztuki, muzyki i plastyki szkolnej z animacją kultury.

Aleksandra Pijarowska

Współpraca: Maria Bąk, Zofia Gerus, Ewa Grygar, Lidia Grzanka-Urbaniak, Dorota Kanafa, Jarema Klich, Anna Kropidło, Grzegorz Kurzyński, Andrzej Ładomirski, Irena Olkiewicz, Tadeusz Pszonka, Jacek Wota, Ewa Żyłko

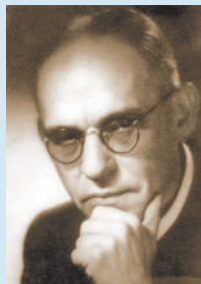
Bibliografia

Zob. Bibliografia środowiska naukowego Wrocławia i Opola w latach 1945–2005, pozycje 99–103, 105 i 106, oraz Kiełb Krystian, *Alma Mater – dzieje wrocławskiej uczelni muzycznej. Akademia Muzyczna im. K. Lipińskiego* [w:] *Życie muzyczne Wrocławia (1945–1995)*, Materiały z Konferencji Naukowej Tradycje Śląskiej Kultury Muzycznej IX (27–28 marca 1998), Zeszyt Naukowy nr 75 Akademii Muzycznej we Wrocławiu, Wrocław 1999, s. 43–64.

Organizatorzy nauki w pierwszych latach działalności uczelni, wykładowcy i współpracownicy

Stanisława Czechowicz

Hieronim Feicht

Alicja Hakowska-Rozgórka

Maria Jędrzejewska

Waleria Jędrzejewska

Franciszka Platówna-Rotter

Julian Bidziński – organista. Absolwent Konserwatorium PTM we Lwowie. Od 1945 organizator szkolnictwa muzycznego we Wrocławiu oraz solista koncertów w Rozgłośni PR we Wrocławiu. Był jednym z głównych inicjatorów powołania do życia PWSM, w której w l. 1949–1970 prowadził klasę organów. Odznaczenia: Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Medale 10-lecia i 30-lecia PRL, Odznaka 15-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, Złota Odznaka „Zasłużony dla Dolnego Śląska”.

Janina Broniewska – ukończyła Instytut Muzyczny w Krakowie w zakresie historii muzyki, estetyki muzycznej, form muzycznych i nauki o instrumentach muzycznych oraz kurs nauki dla szkół muzycznych w Krakowie. St. wykładowca. Zatrudniona na uczelni w l. 1954–1993. Autorka licznych artykułów, juror wielu ogólnopolskich konkursów muzycznych dla młodzieży szkół ogólnokształcących. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski OOP, „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Medal 40-lecia PRL, Medal KEN, „Zasłużony Działacz Kultury”, „Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i Miasta Wrocławia”, trzykrotnie nagroda MKiS, Złota Odznaka SPAM.

Stanisława Czechowicz – ur. 1891 we Lwowie, zm. 1975 we Wrocławiu. Pianistka. Studia pianistyczne odbyła w szkole muzycznej H. Ottawowej we Lwowie i u H. Melcera. Zatrudniona w Wyższej Szkole Muzycznej we Wrocławiu w l. 1948–1954 jako nauczyciel fortepianu. Od 1920 koncertowała jako solistka, kameralistka, akompaniatorka (m.in. z J. Cetnerem).

Melania Eulenfeld – pianistka. Ukończyła Państwowe Konserwatorium w Poznaniu. Zatrudniona na uczelni w l. 1955–1984 na Wydziale Instrumentalnym i Wychowania Muzycznego jako st. wykładowca. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski OOP, Srebrny i Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia PRL, Medal 40-lecia PRL, Medal KEN, Złota odznaka „Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i Miasta Wrocławia”.

Hieronim Feicht – ur. 1894 w Mogilnie, zm. 1967 w Warszawie. W l. 1914–1918 odbył studia teologiczne w Instytucie Teologii Księżej Misjonarzy w Krakowie, w 1916 otrzymał święcenia kapłańskie, równocześnie kształcił się w Krakowie w zakresie teorii muzyki, gry na organach i fortepianie pod kierunkiem B. Wallek-Walewskiego. W l. 1919–1922 studiował w Konserwatorium Lwowskim organy, fortepian i kompozycję u M. Sołtysa; 1922–1925 odbył studia muzykologiczne na UJK we Lwowie u A. Chybińskiego. Zatrudniony w Wyższej Szkole Muzycznej we Wrocławiu w l. 1948–1952 (historia form muzycznych, formy muzyczne, historia kontrapunktu i harmonii, harmonia specjalna, harmonia ogólna, akustyka muzyczna, etnologia muzyczna); pierwszy rektor (1948–1951), następnie dziekan Wydziału Kompozycji, Teorii i Dyrygentury (1951–1952) oraz p.o. dziekana Wydziału Instrumentalnego. We Wrocławiu i na terenie Dolnego Śląska prowadził działalność upowszechniającą, wygłaszał odczyty, uczestniczył w audycjach radiowych, prowadził koncerty umuzykalniające. Jego dorobek naukowo-badawczy stanowią 44 prace drukowane w kraju oraz m.in. w b. NRD, Austrii czy b. Czechosłowacji. Obejmują one studia nad proble-

Teresa Rzepecka

Kazimierz Wilkomirski

matyką muzyki polskiej od wczesnego renesansu do baroku oraz jej powiązaniem z muzyką innych krajów (np. staroruską, austriacką), podręczniki, rozprawy analityczne na temat kompozycji Chopina. Ponadto jest autorem licznych artykułów, również na temat K. Szymanowskiego, recenzji, opracowań popularyzatorskich. Brał udział w wielu sesjach naukowych w kraju i za granicą. Jest autorem utworów organowych, 2 mszy, licznych utworów chóralnych. Laureat Konkursu Kompozytorskiego TWMP (1937). Odznaczenia: Krzyż Oficerski i Kawalerski OOP, Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia PRL, Odznaka 1000-lecia Państwa Polskiego, doroczna Nagroda ZKP za całokształt twórczości.

Alicja Hakowska-Rozgórka – ur. 1907 w Warszawie, zm. 1983 we Wrocławiu. Skrzypaczka. Absolwentka Wyższej Szkoły Muzycznej im. F. Chopina przy Warszawskim Towarzystwie Muzycznym, uzyskała dyplom wirtuozowski w klasie M. Michałowicza. Zatrudniona w Wyższej Szkole Muzycznej we Wrocławiu w l. 1948–1954, prowadziła klasę skrzypiec; w 1935 juror I Międzynarodowego Konkursu Skrzypcowego im. H. Wieniawskiego w Poznaniu; 1945–1968 koncertmistrz orkiestry Opery Wrocławskiej. Była organizatorem szkolnictwa i życia muzycznego we Wrocławiu.

Kazimierz Halpon – zm. 1967. Dyplom Wydziału Prawa Uniwersytetu Lwowskiego; dyplom Konserwatorium PTM we Lwowie w klasie skrzypiec. Zatrudniony na uczelni w l. 1949–1957. W 1948 kier. muzyczny PR we Wrocławiu oraz dyr. DTM. Działalnością swoją przyczynił się do założenia, a następnie upaństwowienia Wyższej Szkoły Muzycznej we Wrocławiu. Od 1949 r. pełnił we wrocławskiej PWSM kolejno funkcje prorektora, dziekana Wydziału Wychowania Muzycznego oraz prowadził klasę skrzypiec. Inicjator i organizator Festiwalu Chopinowskich w Dusznikach, publicysta. Odznaczenia: Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia PRL.

Maria Jędrzejewska – ur. 1900 w Pskowie, zm. 1984 we Wrocławiu. Skrzypaczka, wokalistka i pedagog. Ukończyła Wydział Filozoficzny UJK we Lwowie w 1928 oraz Konserwatorium PTM we Lwowie w zakresie skrzypiec w 1931 i w zakresie śpiewu solowego w 1935. Zatrudniona w Wyższej Szkole Muzycznej we Wrocławiu w l. 1946–1978, była jej współorganizatorem; w l. 1950–1952 dziekan Wydziału Wokalnego, 1963–1969 dziekan Wydziału Instrumentalnego, od 1957 doc. W 1949 zainicjowała i przez 25 lat na terenie uczelni organizowała Wtorki Muzyczne. W l. 1928–1939 koncertowała jako skrzypaczka oraz śpiewaczka. Odznaczenia: Krzyż Oficerski i Kawalerski OOP, Złoty Krzyż Zasługi. Odznaki: „15-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska”, „Budowniczy Wrocławia”, „Zasłużony Działacz Kultury”, „Odznaka Tysiąclecia”, „Złota Odznaka SPAM”. Nagroda Miasta Wrocławia w dziedzinie muzyki, Nagroda SPAM.

Waleria Jędrzejewska – ur. 1907 w Pskowie, zm. 1973 w Sopocie. Dyplom z odznaczeniem w zakresie śpiewu solowego Konserwatorium PTM we Lwowie uzyskała w 1936, w 1937 ukończyła kurs przy Teatrze Operowym Wiktora Emanuela we Florencji, w 1951 uzyskała dyplom mgr. filozofii w zakresie filologii romańskiej na UMK w Toruniu. Zatrudniona w Wyższej Szkole Muzycznej we Wrocławiu w l. 1948–1973, doc. (śpiew solowy i język włoski), 1952–1968 dziekan Wydziału Wokalnego. Brała udział w koncertach symfonicznych i solowych, w audycjach radiowych w kraju i za granicą. 1946–1949 solistka Opery Wrocławskiej. Pionier akcji koncertowej we Wrocławiu i na Dolnym Śląsku. Juror konkursów krajowych. Autorka wielu referatów na tematy z dziedziny wokalistyki. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski OOP, Nagroda MKiS II st. odznaki: „Budowniczy Wrocławia”, „15-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska”, „1000-lecia Państwa Polskiego”.

Wilhelm Krzystek – dyplom PWSM we Wrocławiu w zakresie gry na puzonie uzyskał w 1957. Na uczelni zatrudniony od 1961. W l. 1982–1987 dziekan Wydziału Instrumentalnego. W l. 1987–1990 prorektor ds. studentów; profesor. Przez wiele lat był związany z Filharmonią Wrocławską

jako solista puzonista. Autor wielu publikacji. Czł. Zarządu Wrocławskiego Oddziału SPAM. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski OOP, Złoty Krzyż Zasługi, Medal 40-lecia PRL, „Zasłużony Działacz Kultury”, Złota Odznaka „Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i Miasta Wrocławia”, Złota Odznaka SPAM.

Józef Karol Lasocki – ukończył Wydział Pedagogiczny i Teoretyczny w Państwowym Konserwatorium Muzycznym w Warszawie, odbył tajne studia dyrygenckie u W. Bierdiajewa. Zatrudniony na uczelni w l. 1953–1964 jako doc. na Wydziale Wychowania Muzycznego. W l. 1953–1957 rektor, 1961–1964 kier. Katedry Problematyki Wychowania Muzycznego, 1957–1963 dziekan Wydziału Pedagogicznego. Autor wielu podręczników z zakresu wychowania muzycznego i dydaktyki, skryptów, artykułów oraz referatów. Odznaczenia: Krzyż Oficerski OOP, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Odznaka Honorowa ZPZŚiI, dwukrotna Złota Odznaka z Laurem ZPZŚiI, Honorowa Odznaka Miasta Łodzi, „Zasłużony Działacz Kultury”, dwukrotnie Nagroda MKiS I st., Nagroda Prezesa Rady Ministrów, Nagroda Miasta Łodzi.

Józef Madeja – ur. 1892 w Zabrze, zm. 1968 w Poznaniu. Studia muzyczne odbył w l. 1909–1912 w Konserwatorium Muzycznym w Weimarze oraz w Hochschule für Musik w Berlinie. Klarrecista. Zatrudniony na uczelni w l. 1955–1967, prof. nadzw. na Wydziale Instrumentalnym. Czł. jury wielu konkursów. Kompozytor licznych utworów symfonicznych, utworów instrumentalnych solowych i kameralnych, utworów wokalnych solowych i chóralnych, wielu opracowań. Współautor programów nauczania na wszystkie instrumenty dęte, perkusję i harfę.

Franciszka Platówna-Rotter – ur. 1894 w Jaśle, zm. 1974 we Wrocławiu. Dyplom z wynikiem celującym Konserwatorium Towarzystwa Muzycznego w Krakowie w klasie śpiewu solowego W. Hendrichówny i A. Ludwiga otrzymała w 1919. Zatrudniona na uczelni w l. 1949–1970 na Wydziale Wokalnym (śpiew solowy). Wykonawczyni partii Halki w pierwszym po wojennym przedstawieniu 8 września 1945 w Operze Wrocławskiej. W 1948 pedagog śpiewu w Średniej Szkole Muzycznej we Wrocławiu. Odznaczenia: Krzyż Oficerski OOP, Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia PRL, Medal 15-lecia PRL. Odznaka „Budowniczy Wrocławia”, Nagroda MKiS I st.

Sabina Rapp – ur. 1919 we Lwowie, zm. 1985 we Wrocławiu. Ukończyła Konserwatorium PTM we Lwowie w zakresie gry na fortepianie, studiowała też w Wiedniu. Zatrudniona na uczelni w l. 1950–1978 jako st. wykładowca na Wydziale Wychowania Muzycznego. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski OOP, Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia PRL, „Zasłużony dla Dolnego Śląska”, „Zasłużony Działacz ZZPKiS”.

Teresa Rzepecka – ur. 1909 w Gródku Jagiellońskim, zm. 1979 we Wrocławiu. Absolwentka Konserwatorium PTM we Lwowie w klasie fortepianu W. Friemanna (złoty dyplom, 1929), UJ w zakresie muzykologii (1933). Zatrudniona w Wyższej Szkole Muzycznej we Wrocławiu od 1948, należała do grona organizatorów; pracę kontynuowała jako doc. do 1977 (fortepian główny, metodyka nauczania gry na fortepianie, nauka akompaniamentu, literatura muzyczna, zespoły kameralne); w l. 1956–1963 dziekan Wydziału Instrumentalnego; 1972–1975 kier. Katedry Kameralistyki. Od 1948 współorganizator szkolnictwa muzycznego I i II st. we Wrocławiu; juror ogólnopolskich konkursów dla uczniów klas fortepianu szkół muzycznych wszystkich szczebli. Uczestniczyła w ogólnopolskich sesjach naukowych, wygłaszała referaty m.in. na temat twórczości fortepianowej J.S. Bacha, S. Prokofiewa, A. Chaczaturiana, D. Szostakowicza i K. Szymanowskiego. Publikowała artykuły, tłumaczenia tekstów obcych z dziedziny pianistyki w „Ruchu Muzycznym” i „Poradniku Muzycznym”. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski OOP, Złoty Krzyż Zasługi, Medal 10-lecia; Odznaka „Zasłużony Działacz Kultury”, Nagroda MKiS II st. indyw.

Irena Tartyłło-Bardy – absolwentka Konserwatorium w Rostowie nad Donem w zakresie gry na fortepianie. Studia wokalne odbyła w Konserwatorium Warszawskim. Zatrudniona na uczelni w l. 1951–1972 na Wydziale Wokalnym. Występowała gościnnie na scenach operowych i estradach koncertowych w kraju i za granicą. Otrzymała IV nagrodę na Ogólnopolskim Konkursie Młodych Śpiewaków w Warszawie, I nagrodę w Konkursie Wokalistów w Mińsku. Odznaczona m.in. Złotym Krzyżem Zasługi oraz Medalem 10-lecia PRL.

Maria Tomaszewska – absolwentka Konserwatorium PTM we Lwowie w zakresie gry na fortepianie, specjalizowała się również w dziedzinie harmonii. Zatrudniona na uczelni w l. 1950–1986, doc. W l. 1962–1963 dziekan Wydziału Kompozycji, Dyrygentury i Teorii Muzyki, 1963–1965 dziekan Wydziału Wychowania Muzycznego, 1965–1966 prorektor. Czł. Zarządu Koła SPAM we Wrocławiu. Odznaczenia: Krzyż Kawalerski OOP,

Złoty Krzyż Zasługi, Medal „Zasłużony Nauczyciel PRL”, Medal 10-lecia PRL, Medal 40-lecia PRL. Odznaki: Odznaka 15-lecia Wyzwolenia Dolnego Śląska, Złota Odznaka „Zasłużony dla Województwa Wrocławskiego i Miasta Wrocławia”. Nagroda MKiS II st.

Maria Walkowicz – ur. 1889 w Turce nad Stryjem, zm. 1966 we Wrocławiu. Pianistka. Dyplom ukończenia kursu wyższego Konserwatorium Galicyjskiego Towarzystwa Muzycznego we Lwowie w klasie fortepianu V. Kuzna uzyskała w 1909. Zatrudniona na uczelni w l. 1948–1954 (fortepian specjalny, fortepian dodatkowy, akompaniament).

Kazimierz Wilkomirski – ur. 1900 w Moskwie, zm. 1995 w Warszawie. Studiował grę na wiolonczeli u prof. Alfreda von Glehna w Konserwatorium Moskiewskim, kompozycję u prof. Romana Statkowskiego i dyrygenturę u prof. Emila Młynarskiego w Konserwatorium Warszawskim. Zatrudniony na uczelni w l. 1949–1952 i 1958–1966 (pedagog wiolonczeli, zespoły kameralne, metodyka i praktyka gry na wiolonczeli). Od 1917 prowadził nieprzerwaną działalność koncertową w charakterze wiolonczelisty, a od 1927 również jako dyrygent. W l. 1919–1921 był czł. orkiestry Opery Warszawskiej, 1921–1929 nauczycielem szkoły muzycznej w Kaliszu oraz konserwatorium w Łodzi, 1932–1934 nauczycielem Konserwatorium Warszawskiego, 1926–1934 pełnił funkcję koncertmistrza orkiestry Filharmonii Warszawskiej, 1934–1939 dyr. konserwatorium Macierzy Szkolnej w Wolnym Mieście Gdańsku, w okresie okupacji działał w tajnym nauczaniu i organizował tajne koncerty. W l. 1945–1947 był rektorem PWSM w Łodzi; 1947–1949 dyr., a następnie 1949–1952 dyrygent Opery Wrocławskiej. Pedagog PWSM we Wrocławiu oraz w l. 1952–1958 pedagog PWSM w Sopocie, a od 1963 również w Warszawie. W l. 1952–1957 sprawował kierownictwo artystyczne Opery i Filharmonii Bałtyckiej w Gdańsku;

1957–1960 dyr., 1961–1962 dyrygent Opery Wrocławskiej, 1962–1963 dyrygent Filharmonii Wrocławskiej. Występował w charakterze wiolonczelisty oraz dyrygenta we wszystkich filharmoniach polskich i w wielu ośrodkach europejskich i pozaeuropejskich. Sprawował kierownictwo muzyczne prapremierowych i premierowych spektakli operowych oraz baletowych. Jest kompozytorem symfonii, utworów kameralnych, kantat, pieśni, licznych transkrypcji i opracowań. Twórca audycji radiowych i telewizyjnych. Juror konkursów krajowych i międzynarodowych. Działalność publicystyczna obejmuje m.in. pozycje: *Technika wiolonczelowa a zagadnienia wykonawstwa*, *Wspomnienia*, *Wspomnień ciąg dalszy*, liczne referaty i prelekcje; artykuły w prasie codziennej i fachowej, recenzje. Laureat III nagrody na Festiwalu Muzyki Polskiej w 1951 r. W l. 1945–1947 prezes Oddziału Łódzkiego ZKP i czł. ZG ZKP, 1957–1963 czł. zarządu Koła Terenowego ZKP we Wrocławiu, 1965–1968 czł. Prezydium ZG SPAM, w l. 1968–1970 wiceprezes, a następnie prezes ZG SPAM, od 1968 czł. zarządu Warszawskiego Towarzystwa Muzycznego, od 1972 czł. zarządu TiFC. Odznaczenia: Krzyż Komandorski i Krzyż Oficerski OOP, Sztandar Pracy I i II kl., Nagroda MKiS I st. (dwukrotnie), Złoty Krzyż Zasługi (dwukrotnie).

Tadeusz Wybraniec – absolwent PWSM we Wrocławiu w zakresie nauczycielsko-instruktorskim oraz PWSM w Katowicach w zakresie gry na gitarze. Zatrudniony na uczelni od 1967. Popularyzator muzyki gitarowej na terenie Dolnego Śląska i Opolszczyzny. Autor i współautor programów nauczania gry na gitarze. Odznaczony m.in. Srebrnym Krzyżem Zasługi.

Maksymilian Zimoląg – ur. 1905 w Orzegowie, zm. za granicą. Waltornista. Zatrudniony na uczelni w l. 1950–1958 na Wydziale Instrumentalnym. Wybitny instrumentalista, waltornista oraz solista.

Rektorzy 1949–2005

Ks. prof. dr Hieronim Feicht (1949–1951)

Janusz Nowak (1951–1953)

Doc. Józef Karol Lasocki (1953–1957)

Prof. Adam Kopyciński (1957–1963)

Doc. dr Zbigniew Liebhart (1963–1969)

Doc. Jerzy Zabłocki (1969–1981)

Doc. Marek Tracz (1981–1984)

Doc. Zygmunt Herembeszta (1984–1987)

Prof. Eugeniusz Sąsiadek (1987–1990 i 1995)

Marek Dyżewski (1990–1994)

Prof. Jerzy Mrozik (1995–2002)

Prof. Grzegorz Kurzyński (2002–)